

Megjelenik évente
tízszor.

„Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, aki
békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, aki ezt
mondja Sionnak : Uralkodik a te Istened.“ Ésaías 52, 7.

VIII. évfolyam
5. szám.

A szeretet új parancsolata.

„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.“ János 13. 34. v. Jézusnak ezen szavai keresztfeszítésének előestéjén hangzottak el, és ezen tény különösképpen jelentőssé teszi azokat. Jézus ezzel új jelentést adott a szeretet szónak s ezáltal mintegy új fogalomná tette azt. Ha mélyebben elgondolkozunk ezen szó jelentésén, akkor csakhamar észlelnünk kell, hogy csak igen szegényes kifejezője Krisztus törvényének, mert a szeretet a közönséges nyelvhasználatban nem egyéb, mint az önző emberi érzések egyik faja, mely a legjobb esetben is túlságosan egyéni ahhoz, hogy egynek vegyük a Krisztus lelkében élő, egyetemes szent érzéssel. A *felebaráti szeretet* már alkalmasabb lenne, ha a közhasználat nem azonosította volna azt a szeretet egyetlen formájával, a *könyörületességgel*. A *jóakarát és jóindulat* szavak is alkalmasabbak lennének, ha azonnal nem éreznénk, hogy ezek is elégtelenek a Krisztus lelkét betöltő egyetemes érzület kifejezésére. Ezért hát nem tehetünk egyebet, minthogy igyekszünk hozzáférni a szeretet szó értelméhez az *Üdvözítő életének világosságánál*.

Szószerinti értelemben véve ez nem volt új, hanem régi parancsolat, hiszen meg volt írva: „Bosszúálló ne légy és haragot ne tarts a te népéd fiai ellen, hanem szeresd felebarátodat, mint magadat“. 3. Mózes 19, 18. Sőt a pogányok is ismerték ezen törvény szépségeit, amint az a *barátságban* és a *hazaszeretben* megnyilatkozott, de a főkülönbség abban áll, hogy milyen széles körre terjed ki ez a szeretet, hogy miként értették az „egymás“ szót. A zsidó szerint

a „felebarát“ csak a honfitársat jelentette; azután később már a honfitársak közül is csak barátait értette alatta, úgyhogy Jézus idejében e szavaknak a rabbinusi magyarázata ez volt: „Szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet“. Máté 5, 43. v.

Figyeljük meg azonban, hogy Krisztus miképpen értelmezi ezt a fogalmat: „Hallottátok hogy megmondattok: Szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet. Én pedig azt mondom ti néktek: Szeressétek ellenségeiteket“. Sőt még ennél is tovább ment, midőn a számaritánusok közül, tehát abból a nemzetből választotta ki a felebarát mintaképét, melyet kivétel nélkül minden zsidó csak gyűlölni tudott. A szeretet elvének ezen, *minden élő személyre való kiterjesztése valóban teljesen új parancsolat volt*, dacára annak, hogy magát az elvet már régóta ismerték és szűkebb körben alkalmazták is.

Újjá tette Jézus ezt a parancsolatot azért is, hogy nem valami szigorú törvénnyel tette azt kötelezővé, hanem az élet legfőbb irányító elvévé avatta. Minden embernek szíve a szeretetre van alkotva, de feszültségig csak a Krisztus szeretete tudja azt megtölteni. Jézus kimutatta, hogy az emberi cselekvés gépezete nem is olyan bonyolult, mint addig tartották, hogy számtalan szabály helyett vissza lehet azt vezetni egyetlen elvre — a szeretetre. „A törvény betöltése a szeretet“ — Róma 13, 10. — mondja utána Pál apostol. Ez azt jelenti, hogy a régi törvény felolvad az újban, hogy a szeretet törvénye alatt álló ember megszabadult a cselekedetre szóló törvénytől. Mégpedig hogyan? Vegyük például akármelyik parancsolatot! Lehet hogy nem leszek tolvajjá és gyilkossá, félvén

a törvénytől, mely mindkettőt keményen bünteli. Ellenben, hogyha valóban szeretem az én felebarátomat, akkor többé már nem a törvény tart vissza engem ezektől a bűnöktől, mint ahogy a folyó vizét alacsony vízállás mellett sem a gát tartja vissza medrében, amelyet az áradás megfékezésére építettek. A törvény azt mondja: nem szabad megtenned, a szeretet ellenben így szól: nem vagyok képes megtenni ezt a rosszat.

Azonban legfőbbképpen az a mérték tette ezt új parancsolattá, amelyet Jézus így formulázott meg: „amint én szerettelek titeket“. Krisztus szeretetét általában véve az odaadás és önfeláldozás szelleme jellemezte. „Senkiben sincs nagyobb szeretet, mintha valaki életét adja az ő barátaikért“. Hogy Krisztus szeretete nem pusztán érzés, hanem önfeláldozás volt, arról ellenségei maguk tesznek bizonyosságot, midőn így szólnak: „Másokat megtartott, magát nem tudta megtartani“. Hát hogyan is tarthatta volna meg önmagát, ha másokat tartott meg? Hogyan tarthatja meg valaki azt amit odaad, hogyan élhetne önmagáért, ha másokért él? A keresztenél gúnyolódók tehát öntudatlanul is a kereszténység egyik legmélyebb igazságát mondták ekkor ki. A szeretet önmagát adja.

Krisztus szeretete azonban nem csak a nagy hanem a kicsiny dolgokban is megnyilatkozott. Nem volt annyira odakötte a maga nagy céljához, hogy észre ne vegye az őt követők helyzetének aprólékos dolgait. Észreveszi a tömeg éhségét, a tanítványok fáradtságát, vagy azt, hogy anyjáról valakinek gondoskodnia kell az ő távozása után. Az élet tulajdonképpen ilyen apró dolgokból tevődik össze; csak kivételes embereknek adatik meg a nagy dolgok cselekvése. Ha megvizsgáljuk bármelyik napunknak örömeit, akkor úgy fogjuk találni, hogy nem áll egyébből, mint apró kis figyelmességekből és szeretetteljes tekintetekből. Ezen kis dolgokban való odaadás alkalmait azonban csak a szerető szív képes meglátni; az olyan szív mint amilyen Jézusé volt.

Krisztus szeretetének egy további oldalát szeretném még egy kissé kidomborítani. Azt tudniillik, hogy az ő szeretetét sohasem csökkentette azoknak érdemtelenége, akiket szeretett. Sem bűnök, sem hitelenség, sem hűtlenség, sem pedig megtagadás nem tudták elcsüggeszteni az ő szeretetét, bármilyen éles fájdalom járta is át ezek miatt nemes szívét. Rendületlenül bízott az emberben! Pedig körülötte minden ezt a hitét akarta megingatni. De ő bízott a kételkedő Tamásban, a gyáva Péterben és abban a népben is, amely visszautasította őt.

Szeressünk úgy, ahogy ő szeretett.

Str.

A hetednapot ünneplő adventisták közössége az egész világon.

„Szélesítsd ki sátorod helyét és hajlékid kárpitjait terjesszék ki; ne tiltsd meg; nyújtsd meg köteleidet és erősítsd meg szegeidet, mert mind jobb, mind bálkézre kiterjedsz és magy népeket vesz örökségbe és pusztá városok megnépesítenek.“ Ésaías 54, 2. 3.

Habár ezen bátorítás és ígélet minden időkben élő Isten gyermekeinek szól, a végidők számára mégis különleges jelentőséggel bír. Mert „Isten egy meghatározott népre bízta az utolsó üzenet hirdetését e világ számára és Isten tervét, illetve szándékát képezi, hogy ez a férfiak és nők által terjedjen el az egész földön.“ (Zeugnisse II. köt. 39. old.) „Krisztus jelenlegi gyülekezete a történelem legnagyobb harcát vívja. Sürgős szükség van arra, hogy minden egyes hűséges hívő adomány felhasználtassanak. A jelen óra azt követeli, hogy kivétel nélkül mindenki szolgálatot teljesítsen.“ (Fusspuren 513. old.)

White testvérnő fentebb idézett sorai teljesen igazolják És. 54, 2, igazságtartalmát, amely arra utal, hogy minden erőt és eszközt igénybe kell venni az evangélium szolgálatában, a lelkek megmentése érdekében. A mi népünk nem csak megismerte, hanem magáévá is tette ezt az igazságot. Az adventhívók egyesült és buzgó fáradozásaira az Úr Jézus ráteszi jóváhagyásának és tetszésének bélyegét akkor, midőn fáradozásaik gyümölcse gyanánt a világ minden táján a lelkeket az igazság ismeretére vezeti.

Az alábbiakban néhány adatot közlök az adventi közösség helyzete és fejlődése felől, melyek a legjobban igazolják És. 54, 3-ban megígért jobb és balfelé való kiterjeszkedését az igazság elterjedését és megállapodását minden nép, nyelv és nemzet között. Közösségünk 1931 évi évkönyvéből vesszük az alábbi adatokat: „Az egész világ fel van osztva 10 divízióra, 69 unióra, 154 egyesületre, 270 misszióterületre — együttvéve 505 szervezetre, 67 gyülekezettel és 313,413 gyülekezeti taggal (1930 szept. 1-én). A világ lakosságához 1:62 viszonyban áll taglétszámunk, míg 1912-ben egy h. n. adventistára még 18,358 lakos esett. Egyedül 1929 év folyamán 29,371, tehát naponta mintegy 80 személy lett felvéve. Az 1916 végén taglétszámunk 141,488 volt; tehát azóta eltelt 13 esztendő 158,057 tag tisztán vétkedést mutat fel; ez annyit jelent, hogy minden 1916 évi 100 tagra 1929-ben 212 tag esett, hogy 1916 - 1929-ig 16,579 taggal több jött

igazsághoz, mint a mű kezdete óta 1916-ig.

Az 1930 év elejével a közösségnek 20,278 alkalmazottja volt, akik 139 különböző országban 394 nyelven munkálkodtak. Ezen munkássereg a következőképpen tevődik össze: 1987 felszentelt prédikátor, 1170 segédprédikátor, 2666 segédmisszionárius, 2679 könyvevangélista; a fentemlített 505 szervezetben, összesen 10,050 evangéliumi munkás. Azonkívül 2640 gyülekezeti iskolatanító (2175 iskolában) 1596 felsőbb iskolai tanító (204 felsőbb iskolában) 1114 kiadóhivatali alkalmazott (59 kiadóhivatalban) és 4317 alkalmazott az orvosi misszióban (95 intézetben) — összesen 2365 intézetben 10,227 alkalmazott.

Az egész világon lévő 9521 szombatiskoláknak 358,844 tagja van, 2365 kiképző intézetünkben 89,833 tanuló tanul. A világ különböző helyein elhelyezett 44 szanatóriumban 1929-ben 96,997 beteg nyert kezelést. A szanatóriumokban 476 orvos, 1649 ápoló és ápolónő valamint 1923 egyéb alkalmazott, összesen tehát 4048 egyén működik. Ehhez járul még 51 klinika a misszióterületeken 19 orvossal 117 betegápolóval és 135 egyéb alkalmazottal. Ezen klinikákon 1929-ben 124,935 beteg nyert ápolást és kezelést. A világon lévő 95 orvosi intézetünkben eddig mintegy 2 millió pengő értékben nyújtottunk ingyenes kezelést.

Az 1929. év folyamán 141 nyelven 28 millió pengő értékben adtunk el irodalmat. Ha eddigi összes kiadványainkból csak egyetlen példányt akarnánk venni, az mintegy 10,000 pengőbe kerülne. 1863 óta kb. 500 millió pengő értékben terjesztettünk irodalmat.

A külmiszió számára 1929. évben minden tag átlag 80 pengőt, egyéb célokra pedig 37 pengőt adott; ami azt jelenti hogy egy évben minden egyes tag 117 pengővel járul hozzá Isten országának ügyéhez.

Az adventmozgalom kezdete óta 1929. év végéig az evangélizációs munka minden ágára kiadott összeg kevés híján egy milliárd pengőt tesz ki; ezen összeg fele a legutóbbi 7 év, 4 hó és 10 nap alatt folyt be.

Bizonyára örvendhetünk azon, hogy az Úr ennyire megáldotta gyermekei fáradozásait, de ha feladatunk nagyságára és azon emberek millióira tekintünk, akik eddig még nem jutottak érintkezésbe Isten igéjével, akkor indítatva érezzük magunkat arra, hogy jobban mint bármikor ennekefőtte, kérjük Istennek Szentlelkét és erejét, hogy műve minél előbb befejezést nyerhessen.

Az adventi mű növekedése és megerősödése hangoljon bennünket hálára, öröme és bizalomra, hogy hitéletünk ezáltal is megerősödéshöz jusson.

Minck A.

A szervezés keresztülvitele a gyülekezetben.

Ap. csel. 14, 23.

I. A tagok felvétele.

a) **Feltétel:** Szívbeli megtérés. Ap. csel. 2, 38; 3, 19; 16, 31—33; 10, 44—49.

b) **Kikötés:** Jézusban való hit: Ap. csel. 5, 14. Ezen hitnek gyümölcse az engedelmesség volt. Ap. csel. 6, 7. Róma 15, 18.

c) **A felvétel a keresztség által történt:** Máté 28, 19. Ap. csel. 2, 41. A keresztség külső jele annak, hogy az illető

1. a világról lemondott (meghalt) Róma 6.

2. Istennel szövetségre lépett. 1. Pét. 3, 21.

„Azon lelkeknek, kik a szent keresztségben részesülni akarnak, alapos előkészülésre van szükségük. A keresztelendőket sokkal gondosabb oktatásban kell részesíteni, mint amilyenben rendszeresen részesülni szoktak. A kereszteni élet alapelveit világosan kell előkbe tárni azoknak, akik az igazsághoz jönnek.“ Bizonyások I. köt. 183. old.

Minden elővigyázatosság ellenére sem lehet az *elesést teljesen el kerülni*. Ap. csel. 8, 21: 1, Ján. 2, 19. Ennek korlátozása illetve elkerülése legyen mindnyájunknak célja.

II. A tisztviselők beiktatása:

1. Ezek által a terhek meg lettek osztva; a tagoknak alkalom adatott az Istentől ajándékozott adományoknak és tehetségeknek Isten dicsőségére való felhasználására és mindenképp előlt lehetővé tette a *felelőség megosztását*. 2. Móz. 18, 13—20. 22.

2. Tisztviselők voltak:

1. Vének: Ap. csel. 14, 23; Titus 1, 5.
2. Diakonusok: Ap. csel. 6, 1—6; 1. Tim. 3, 8. asszonyok is: Róm. 16, 1; 3. Tanítók: 1. Kor. 12, 28; 4. Segítők: 1. Kor. 12, 28. (gyámolók)
5. Pénztáros: Ján. 12, 6.

III. A tisztviselők kötelességei és jogai:

1. Péter 4, 11.

Minden tisztség, munkával jár, melyet készségesen és hűségesen el is kell végeznie. (Lásd Gyülekezeti rendet"-et) „Egy ünnepeles felelőség nyugszik Isten gyülekezetének vezetőin.“ Apost. Tört. 88. old.

A tisztségben való változás néha különféle okokból kifolyólag helyénvaló. Valaki azt írta: „némely alázatos ember hosszú előjárói működés után elbízta magát.“ És megemlíti a következő esetet: „Egy testvérnő, aki szívből bűzgolkodott az Úrért és a gyülekezetnek különféleképp lett már áldására, azt közli velem, hogy azon tisztségeket, melyeket szívesen és hűségesen betöltött, az új választásoknál nem ru-

házták újra rá. Ez egész biztosan így van jól, mert sok alázatos ember hosszú előljárói működése által bizta el már magát. Azt írtam a testvérnőnek, hogy ezentúl több ideje lesz a lelkekkel foglalkozni és így adománya jobban érvényesülhet. Mert tisztséggel rendelkezni folytonos kötelességteljesítéssel jár, míg lelki adományokkal bírni a kedvenc munka végzését jelenti. És ime, a testvérnő abban az évben, mikor nem volt tisztsége, néhány lelket nyert meg az igazság számára. Én magam hallottam ezen megnyertek bizonyágtételét és dicsértem ezért az Urat, aki gyermekeinek lelki adományokat adott. („Der Adventbote“-ből, 1930 2. sz.)

IV. A tisztviselők jellembeli tulajdonságai:

1. A vénéké: 1. Pét. 5, 1–4; 1. Tim. 3, 1–7. Titus 1, 7–9; 1. Móz. 18, 21.

a) Jó hírnév, befolyás, b) rendezett családi élet, c) erkölcsös élet, d) tanítási képesség, e) ne legyen tapasztalatlan.

„Ne választassanak és ne szenteltesenek fel olyan vezetők, akik semmiképpen sem alkalmasak azon felelősségteljes munkára, olyan férfiak, akik csak most tértek meg, akiknek kiképezetnie, megnemesednie, megfinomodniuk kell, mielőtt Isten művének bármely ágában szolgálhatnának.”

„Ugyanazon alapelvei a jámborságnak és az igazságnak, melyek által Isten népének vezetői Mózes és Dávid idejében hagyták magukat

vezetelni, legyenek követve azoktól is, akik Isten a keresztényi korszakban a szervező gyülekezet feletti felügyelőséget bizta.” Apos Tört. 90. old.

2. A diakónus jellembeli tulajdonságai: 1. Tim. 3, 8–13.

3. A tanítóé: 1. Tim. 4, 13–16.

4. Minden tisztviselőé: 1. Pét. 4, 10–11. Róma 12, 7.

„Van tisztséged? Töltsd be azt gondosan. Végezd úgy feladatodat, mint aki azt az Úr nyerte. Isten művében minden tisztség szer megadás. De sohase törekedjünk tisztségnek, hanem inkább lelki adományok után! Pál apostól nem azt ajánlja, hogy a legjobb tisztségek után igyekezzünk és mégis sokan törekszene ezután. Ellenkezőleg azt ajánlja: „Igyekezete pedig a hasznosabb ajándékokra, (adományokra) 1. Kor. 12, 31. Ne igyekezzünk azonban csupán azoknak elérése után, hanem használjuk is fel őket. 1. Kor. 14, 1. Ezek azok a erők, melyek Isten művét igazán építik Jézus munkája érdekében lelkesedést ébreszthetnek és megadják a szükséges képességeket a lélekmentéshez. Úgy az egyes, valamint az egész gyülekezet Jézus kegyelmének és szeretetének bizonyágtétele. Az Úr legyen magas talva, aki ezt a bizonyágot adta nekünk.” „Der Adventbote“-ből, 1930 3. szám.

Voigt Miksa

Dániel próféta könyve. (4)

A király látott (így mondá ezt Dániel) egy „álló képet” mely „hatalmas” fényes és „rettenetes ábrázatú” volt. (31. v.) Mivel Nabukodonozor bálványimádó volt, az ilyen szobor volt a legalkalmasabb arra, hogy figyelmét lekösse és érdeklődését felcsigázza. Annak a képnek „feje tiszta aranyból” „melle és karjai ezüsből” „oldalai rézből” (32. v.) „lábszárai vasból” „lábai pedig részint vasból, részint cserépből valának”. (33. v.) A kép felső része tehát a legértékesebb, alsó része pedig a legerősebb fémből állott, az egész kolosszus mindazonáltal gyenge agyaglábakon állott. S miáltal a király csodálkozással szemléli a képet, látja, hogy „egy kő leszakada kéz érintése nélkül” a kép lábaira esvén „darabokra zúzá” azt. (34. v.) A különböző fémekből álló kép annyira összezúzatott, hogy olyanná lön „mint nyári szérűn a polyva” olyannyira, hogy mindezeknek a „helyük sem találtaték többé”. (35. v.) A kő azonban oly hatalmassá lön, „hogy betöltötte az egész földet”. (35. v.)

Isten nemcsak az álmod, hanem annak az

értelmét, magyarázatát is kijelentette. (36. v.) Ez egy oly szabály, melyet a bibliakutatók soha szem elől téveszteni nem volna szabad. Íráshelyet íráshellyel magyarázni, s csak ott logikus ész következtetését segítségül hívni, ahonnan az írás maga nem ad magyarázatot. Mily sok kellemetlenségtől lennénk mentesek! Mennyivel kevesebb lenne azon felekezetek száma, melyek ma 600-at tesznek ki — mindmegannyi a Szentírásra alapozva oly sokban különböző tanításai, akkor nem lenne a Biblia tényleg olyan könyv, amelyben mindenki megtalálja a maga lovagvesszőparipáját.

Mielőtt Dániel a tulajdonképpeni megfejtésről szólana, előbb megszólításában arra figyelmezteti a királyt, hogy néki „hatalmat és bírodalmat” az égek Istene adott. (37. v.) „Az égi madarai” és a „mező állatai” felett való uralkodás hangsúlyozása csupán utalás uralkodó egyetemességére. (38. v.) Ezen bevezetés után mondja „Te vagy az arany fej” (38. v.) azaz te vagy azon birodalomnak uralkodója, mely az arany fej jelképez ezen a képen. Ezen ország pedig Babylon volt. Ezen ország keletkezését visszanyúlilik egészen a vízözön idejébe 1. Móz.

SZEMELVÉNYEK

Csüförtök, 1931 április hó 9.

„Agyonverést, vagy csak súlyos sebeket akart-e Steinherz? Azután szinte egymással konkurálva a következő címek: „Válságosra fordult a dohányuccai merénylet áldozatainak állapota.“ „Az öngyilkos Vágó Magda tüdőgyulladászt kapott, még most sem tért eszméltre.“ „Egy fiú doronggal agyonverte az édesapját.“ „Dr. Kádár Gyula lipótvárosi ügyvéd felakasztotta magát.“ „Előzetes letartóztatás helyett vizsgálati fogságba került Nagy Mária gyilkosa.“ „Halottszemle volt ma délben Forster bárónó holttesténél.“ „A Kétly-klinika ablakából az udvarra vetette magát és meghalt egy asszony.“ „Felvágta ereit és kiugrott a vonatból egy urileány.“

A „Magyarország“ című esti lap egyellen napról szóló híradásainak címei vannak fentebb egybefoglalva. Azt mondják, hogy az európai „gazdasági válság“ az oka annak, ami az embereket a pusztulás és tragédiák felé sodorja. Mi azonban azt tudjuk, hogy a sokkal nagyobb „lelki válság“ az, amely előidézi, hogy a kétségbeesés óráiban nem lát az ember vigaszt, menedéket és olyan vigasztalót, aki minden bajára gyógvirt adhatna. Egyedül Krisztus, az emberben lakozó Megváltó adhatna meg min-

den probléma megoldását. Mivel azonban az emberek nagy része vonakodik Krisztust élő Megváltó gyanánt elfogadni, azért e téren csak rosszabbodó viszonyokkal számolhatunk.

A mesterséges élő sejt előállítás receptje. Hatalmas lépés az élet nagy titka felé. A „News Chronicle“ newyorki tudósítója részletesen beszámol most arról a sejtről, amelyet a newyorki Rockefeller-intézetben mesterséges úton állított elő dr. George Crile. Óriási jelentősége van ennek a sejtnak: a tudomány történetében az első eset, hogy mesterséges úton élő sejtet lehetett előállítani. Crile elmondja, hogy a sejtet *proteinből, zsírból és hamuból készítette.* Ezen anyagokat egy borjúagyvelő kiszáritott szövetéből nyerte. A kiszáritott agyszövet sejtjeit teljesen elkülönítette egymástól és szétbontotta őket. Ezekből a száritott, szétbontott sejtekből szerzett proteint, zsírt és hamut és ebből a három anyagból azután *szintetikus úton új sejtet nyert.* Ennek a sejtnak összes tulajdonságai egyeznek az élő sejttel.

Az Est 1931 március 8.

Ezen „szenzációs“ hírrel szemben mi leszögezzük szerény véleményünket és azt mondjuk, hogy a „nagynevű tudós“ a valóságban mégsem sikerült az élettelenből életet létrehozni. Lehetséges ugyan, hogy az a bizonyos „borjúagyvelő“ a bonyolult vegyi eljárások folyamán is megtartotta az élet magvát, talán valamilyen tetszhalotti állapotban és azt sikerült ismét életre kelteni. Az élet és az élettelen között továbbra is fenn fog állani az ember által áthidalhatatlan szakadék.

A regényírók álomvilágában él az u. n. mesterséges

10, 8–12. v. amikor is Nimród vetette meg alapját Sineár termékeny síkságán az Eufrát és a Tigris folyók között. (A **Babylon** szónak kettős az értelme, jelenti „az Isten kapuját“ de „zürzavart“ is jelent.) Babylonnal párhuzamosan növekedett az Assyr birodalom is, melynek fővárosáról Ninivéről Jónás 4, 19-ben lévő leírás adhat némi fogalmakat. Ketőjük között a harc állandó volt az egyeduralomért, s Babel soká volt Assyria alattvalója, mígnem 747-ben Nabonassarnak sikerült némi önállósághoz jutnia. Nabopolassárnak, Nabukodonozor atyjának, aki 625-ben jutott uralomra, sikerült a médek segítségével 608 körül Ninivét szétrombolnia és e városra nézve Náhúm próféta jövendölését beteljesítenie. Innét datálódik Babylon fénykora.

(Nabu-Kudurri név jelentése = Nébó az én védelmem.) Az Úr azonban saját eszközét látta benne. Jer. 51, 20: Ő valóságos tökélyre vitté a birodalom szervezését, de legfőbbképpen fővárosa megerősítését és díszítését egész 43 éves uralkodása alatt. A várost magas és nagy szélességű falakkal vették körül oly kiterjedésben, hogy a 1/2 milliónyi lakosság minden szükséglete a falakon belül megteremhetett. Független kertek, 200-

250 m magas tornyok díszítették a föld leggazdagabb városát, bejáratát pedig száz vaskapu megnyitása jelezte.

Már Jeremiás próféta jövendölte, hogy ezen ország és ezen város pusztasággá lészen. Jer. 7, 8. 30–32. v. Ennek beteljesülése nem váratott magára sokáig, mert hiszen Babylonnak nem kellett örökké fennállania, hanem a próféta szavai szerint utána „**más birodalom támad, alávalóbb**“ mint Babylon. (39. v.)

Nabukodonozor halála után a gyorsan felvirágzott birodalom ép oly gyorsan hervadásnak is indult. 24 esztendő alatt hat uralkodója volt az országnak; utolsó volt Naboid és fia valamint uralkodótársa Belsazar. Mialatt ez biztonságban érezte magát, addig Cyrus (Dárius és Kambesessel együtt) médó-perzsia uralkodója 6–700.000 főnyi seregével megszállá a városba vezető folyó környékét, azt medréből elvezetve, éjnek idején a folyó nyitott kapuján a városba hatolva elfoglalta azt, s birodalma egyik fontos helyévé tette. Ezzel a Babylonia világbirodalom 538-ban siralmas véget ért.

(Folyt. köv.)

úton előállított ember, kinek a neve: Homunkulus. Egyes tudósítók a fentebbi hírrel kapcsolatban már oly messzire mentek, hogy ennek a Homunkulusnak a megvalósulása felé tett első lépés gyanánt számoltak be róla. De ha még tényleg sikerülne is az, amit mi lehetetlenségnek tartunk, hogy előállítsák az u. n. élő sejtet, hol van még attól az egész ember, kinek testében a sejtek milliárdjai gyakorolnak egymásra kölcsönös hatást?

A fenti közlemény tanúsítja azonban, hogy az emberek között a legnagyobb lehetetlenségek is visszhangra találnak ha azok nincsenek összekapcsolva erkölcsi követelményekkel. Ez azon „utolsó idő”, midőn az emberek „elfordulnak az igazságtól” és a „mesékre” figyelmeznak.

Korszakalkotó orvosi felfedezés a vérhaj megelőzése terén. Levaditi professzor, a párizsi Pasteur-intézet híres kutatóorvosa, aki a nagy Mecsnikof tanítványa, majd később utóda lett, azt a feladatot tűzte ki maga elé, hogy Ehrlich és Hata kísérleteit messze túlmenőleg igyekszik olyan védőanyagot kitermelni, amely megakadályozza azt, hogy a vérhaját meg lehessen kapni. Levaditi professzor több mint húsz éven keresztül kísérletezett a párizsi Pasteur-intézetben egereken, nyulakon, majd később majmokon, míg végül a bismutban megtalálta azt a védőszérumot, amely eleve mentesít mindenkit ettől a borzalmas betegségtől.

Magyar Hirlap 1931 április 15.

Ha ezen felfedezés valósága beigazolódik — és semmi okunk abban kételkedni — akkor az erkölcstelenség újabb hullámárja fogja elborítani az emberiséget. Mint ahogyan sok embert csak a büntetéstől való félelem tart vissza a gonoszságtól, úgy sokan vannak, akiket a rettenetes betegségekkel való félelem tart meg félig-meddig az erkölcsi kereteiben. Ha mostan ezen a területen leomlik ezen gát — ki tudja milyen áradat fog onnét kitódulni. Ezért van az, hogy míg egyrészt örvendünk minden felfedezésnek, amely az emberiség szenvedéseit csillapítja és jólétét előmozdítja, másrészt rettegünk attól a gondolattól, hogy mindez a jó a gonosz kezében az emberiség megrontására törekvő eszközzé válhatik.

GYÜLEKEZETI HIREK

Dail Guy testvérünk, Divízióink titkára, aki néhány kerületi konferencián volt vendégünk, elutazása előtt, a vonatban ülve az alábbi megemlékező sorokkal fordul hozzánk:

„Tizenegy napos magyarországi tartózkodásom után hálás szívvel hagyom el szívélyes magyar testvéreimet. Hálás vagyok az Úrnak azért amit ő ezen országban élő gyermekeiért tett, 1912 évi legutóbbi látogatásom óta. Az Úr legyen a dicsőség a mű minden ágában történt előhaladásért és azon lelkekért, akiket e szabadságszerető nép közül adott. Ez az ország is vágyakozik az adventi üzenet, a szeretet üzenete után; sem-

mire sincsen az emberiségnek ma a szüksége, mint éppen a szeretetre. nemsokára visszajön. Maradjunk együtt egységben és szeretetben összekapcsolva, hogy a ránk bízott művet gyorsan befejezzük. Igyekezünk kedves zárándoktunk előre a mennyet Jeruzsálem felé, amíg már oly közel jutottunk. Álljunk hűsülten Isten és az ő igazsága mellett. Istennek köteleke által szeressük egymást és ne felejtünk ki mindvégig. Isten áldását kérem kedves magyarországi testvéreimre és gyerekeikre.”

Tábitha munka és ünnepély Békéscsabán
Egy német közmondás azt mondja: „Egy nyár nem csinál nyarat és ha az mingyárt elmegy is.” De ha az első fecske megjelenik, a nyár már nincs messze. Így a mi Tábitha-egyletünk pélyünkről szóló hír is mint első fecske berepülni az országot és vajha a jóléti munkának a nyara elkezdene minden helyre. Azon dicső munka által Krisztus igazsága a napfényre sok szívet bevilágítana és áldogátene.

Tavaly egy tisztviselőgyűlés alkalmával testvérnőnk azon kijelentést tette, hogy a csabai „Tábitha” meghalt. Amint Ap. c. 40. szerint, Péter ima és könyörgés által támasztotta Tábithát, úgy mi is hasonlóan az Úrhoz fordultunk a „Tábitha” munkáért. Még az ősszel szerveztük újból a Tábitha-egyletet és már a tél folyamán amikor az inség a legnagyobb volt 20 női ruhát, 1 pár cipőt, 12 db új férfi inget, 6 db új férfi lábravalót adhattunk a városgényeinek. Azonkívül kiterjedt figyelmünk csiny csecsemőkre is és a csecsemővédő munkára, amely igazán nemes munkát végrehajtunk és 12 db ingecskét juttattunk.

Az Úr is a munkanapok után egy nappal, a szent szombattal ajándékozta minket emberiséget. Ez a nap lelki felüdülésre szolgál. Úgy mi is a téli munkánk után felüdülni, örömben részesülni akartunk de egyben erőt, anyagot és pénzt gyűjtöttünk tovább munkára. És az Úr felettébb áldotta bennünket, amint azt elvártuk volna.

Husvét első napjára rendeztük ünnepünket. Este hét órakor meg is kezdhettük a szép számú hallgatóság előtt. A Tábitha-egylet tagjai szavakat, párbeszédet és karókat adtak elő. Azonkívül a terem előtt folyó munkánkat a különböző kézimunkákai. Az ünnep beszéd által rá lett mutatva, hogy ezen től befolyó összeget a legnemesebb célra, a városgények tárnogatására akarjuk felhasználni. Az Úr indította is a szíveket, úgy hogy a kifiz-

tett munkákból alig maradt vissza valami. Dacára annak, hogy sok filléres tárgyunk volt, mégis 38 pengő folyt be a Tábita pénztárába. Most új erővel és még nagyobb örömmel dolgozunk a szegények számára.

Példab. 28, 27-ben mondja az: „Aki ad a szegénynek, nem lesz neki szüksége.” Ha már a saját zsebünkben nem tudunk sokat adni, mert gyülekezetünk tagjai is szegények, annál többet akarunk dolgozni a szegényekért, tudván hogy az Úr gazdagon megjutalmazza. Példab. 19, 17.

Istenünknek legyen hála az áldásért, amelyben részesített bennünket. *Murányi Á.-né*

Az emberevőkért hozott áldozat. Wiles Norman misszionárius és felesége 1914-ben azt a nehéz megbízatást kapták, hogy Malikula szigetén az emberevők között telepedjenek le és közöttük végezzenek missziómunkát. Az ottani emberevők leírhatatlanul mélyre süllyedtek. Lakásaik piszkosak és bűzösek. Midőn a misszionáriusok megérkeztek ép egy népűnepség volt, melynél 200 disznót áldoztak fel. Egyébként az ottani szokás szerint az emberek disznókért vásárolják meg feleségeiket. A közöttük való élet sok veszélyt rejt magában. Egy alkalommal a törzsfőnök fogadta és felkérte a misszionárius házaspárt, hogy üljenek melléje. Ők engedelmeskedtek a felszólításnak és tolmács útján beszélgetni kezdtek. A törzsfőnök magaviselete igen furcsa volt és emberei is igen nyugtalanok voltak; pillantásaik sötétek, sőt egyenesen ellenségesek voltak. Valami nem volt rendjén! Végül megértették furcsa viselkedésük okát. Valami hosszú csomagot hoztak elő, amit meg akartak sütni. Azon a szigeten az ilyen csomagot hosszú disznónak nevezik, de alatta emberi holtestet kell érteni. Ezen jelenségek közepette a misszionáriusokat különös érzés fogta el és a vezető arra intette őket, hogy jó lesz ha eltávoznak. A misszionáriusok gyorsan el is bucsúztak ijesztő barátaiktól. Csak most eszméltek rá, hogy maguk is életveszedelemben forogtak.

Wiles misszionárius, aki eredményes munkát fejtett ki e vadak között, pár év múlva súlyos malária betegségben, ott a szigeten meg is halt. Felesége csak nehéz és veszélyes körülmények között tudott a távoli misszióállomásra visszajutni.

Gondoljunk missziómunkánk közepette imáinkban is ezen hithősökre, akik életük kockáztatása árán is hűséggel kitartanak Krisztus mellett és dolgoznak Isten ügyéért, melynek jutalmát egykoron Isten országában fogják élvezni.

Zarka D.

*

Német gyülekezeti lapunk legutóbbi száma azon szomorú hírt adja tudunkra, hogy Kinában két misszionárius testvérnőnket kegyetlen módon legyilkolták, mialatt férjeik missziókörúton voltak. Miller és White testvérnők valószínűleg a misszió szolgálatából elbocsátott kínaiak bosszújának estek áldozatul, mint azt az ottani amerikai konzulátus jelentése hírül adja.

H. F. Schuberth atyafi ezen híradáshoz többek között az alábbi megjegyzéseket fűzi: „Ez az eset is mutatja nekünk, hogy a helyzet komolysága megköveteli tőlünk, miszerint imáinkban megemlékezzünk a misszionáriusokról. Az idő egyre komolyabbá lesz! Gondoljunk csak Oroszországra, ahol testvéreinktől teljesen el vagyunk szakasztva és nincsen semmi lehetőségünk arra, hogy segítsünk rajtuk; csupán imádkozhatunk értük... Az istentelenség úgy emelgeti fejét, mint még soha azelőtt. Gondoljunk csak a Berlinben székelő 'Istentelenek szövetségére'. De mindezeket várnunk kell, hiszen maga az Úr utalt annak beteljesedésére (Ján. 15, 20.) Jeremiás próféta is jövendöli, 'Jákob félelme' idejének eljöttét. (Jer. 30, 5. 7.) *Vajjon elő vagyunk-e készülve erre?*” Szerk.

Tapasztalatok az iratterjesztésből. Egy prédikátor, aki egyuttal jó könyvevangélista is, a következő tapasztalatot mondta el, melyet a házról-házra való munkában szerzett. „Egy házba jöttem, ahol egy betegágyban fekvő asszonyra találtam, aki azonban már belépésekor azon szavakkal utasított el, menjen csak tovább, nem kell semmi. Nem akarok hallani semmiről. — Orvosságot hoztam önnek — válaszoltam e beteg asszonynak, amire közelebb léphettem. Elmondtam akkor az asszonynak, hogy ezen irat Jézus ígéit tartalmazza, mellyel annakidején betegeket gyógyított meg. Ezt megértette az asszony és megvett egy iratot, habár a pénzt csak nagy fáradsággal, egy bot segítségével tudta a szekrényből kivenni.

Ugyanez az atyafi elmondta, hogy egyszer elcsüggedve tértek vissza a testvérek a missziómunkából, egy iratot sem tudtak eladni, azzal a megokolással, hogy az emberek nagyon szegények és nem volt pénzük stb. Erre azt felelte a prédikátor a testvéreknek: „Jöjjetek és menjünk vissza ugyanezen házakba, ahol éppen voltatok, én hiszem, hogy eredményem lesz. Isten segítségével az atyafi ugyanazon házakban, ahol a testvérek nem tudtak eredményt elérni 1½ óra alatt 30 iratot adott el.

Itt teljeseedik be valóban az Úrnak azon ígéje: „Minden lehetséges a hívőknek.” White testvérnő írja: „A kiadói ág művünk részére hatalmat jelent. Kivánom, hogy mindazt elvégezze, amit az Úr terve szerint el kell végeznie.

Ha könyvevangélistáink a reájuk bizott részt hűségesen elvégzik, úgy tudom abból a világo-
ságból amit az Úr nékem adott, hogy a je-
lenvaló igazság ismerete megkétszereződik és
megháromszorozódik. És az Úrnak terve, hogy
könyveink terjesztése jelentékenyen megnöve-
kedjen. Ilyen módon a jelenvaló igazság ügyét
előmozdítjuk és az első helyre állítjuk.”

Wicklein A.

Idők jelei.

Van valami, van a levegőben, —
Kereng-forong szinte döbentően;
Most keleten, majd nyugaton, délen,
Majd északon tűnik fel az égen.

Az emberek idegesek lettek.
Mindenfelé visszavonás terjed.
Vad szenvedélyt lihegő erőszak
Emelt fővel jár-keel világhosszat.

Vértforraló elégedetlenség
Mindent mi szent, mi magasztos, megsért,
S ki munkálja a nép lelki üdvét —
Kezet emelnek rá, hogy megütnék.

Elbágyadt a lelki erő bennünk,
Zúgolódók jajt kiáltók lettünk . . .
Hitelenség tetőfokra hágott;
Életuntak vének, ifjak, lányok.

Ima helyett káromkodás járja,
Fertőzve a gyermek s a vén szája;
Jót a rosztól megkülönböztetni
Nem tudja vagy nem akarja senki.

Tűzhelyén a családi életnek
Nyoma sincs a boldog szeretetnek;
Még az áldás se nyújt boldogságot,
Oh a gyermek ma teher, ma átok.

Nincs hatalom, tekintély, se érdem,
Közbizalom, hit — kihaló félben,
És az erényt lehet adni, venni!
Tartalma az embereknek — semmi.

Van valami, van a levegőben . . .
S mintha napunk lenne lemenőbe.
S mintha szörnyű éjjel közelgetne . . .
. . . Uram! ne vigy minket kísértetbe!

Halálozás.

Lukoviczki Pálné testvérnő 8 éves Boriska
nevű leánya meghalt Békéscsabán. Annyival is
inkább érte fájdalom a kedves testvérnőt, mert
a kicsiny Boriskához nagy reményeket fűzött.
Nagy örömmel tanult zsoltárokat és egyéb bib-

liai történeteket. A gyermekiskola egy élénk kis
tagot veszített benne.

Lukoviczki testvérnő is az Úr igéjében ta-
lálta meg vigaszát és bizik az Úrban, hogy
gyermekét az első feltámadás alkalmával vi-
szont fogja látni.

Minekutána kórházban halt meg, ev. szer-
tartás szerint lett eltemetve. *Murányi Á.*

Varga Alajosné testvérnőnk, a jászárók-
szállási gyülekezet tagja, 44 éves korában meg-
halt az Urban. Úgy a halottasháznál, mint a
temetőben alulírott tartotta a gyászbeszédet
Jób 14. része, illetve 1. Thess. 4, 13—18. alapján.
Halász L.

A kedves Ocsai Ilonka testvérnőt február
20-án helyeztük pihenőre a Pécs, rácvárosi
temetőbe.

A kedves testvérnő súlyos beteg volt testi-
leg, de egészséges lelkileg. Elbúcsuzott szülei-
től, testi és lelki testvéreitől azzal, hogy őt ne
sirassák, mert úgy is fognak nemsokára talál-
kozni.

A temetésen szép számú közönség hallhatta
a vigasztalásnak igéit.

Mi is reméljük, hogy viszontlátjuk őt.

Berghauer Imre

1931 márciús 23-án aludt el az Urban 78
éves korában a kedves Narancsik Zsigmondné
testvérnőnk. 1914 évtől volt a dunaharaszti,
majd a dunakisvarsányi gyülekezetünk hűséges
tagja. Az utolsó két évet testi gyengeségben töl-
tötte el. Alulírott a háznál 1. Móz. 48, 21. és
Zsoltár 90, 12. a sírnál 1. Kor. 15, 52—57 ver-
sei alapján szólott kedves hozzátartozóihoz és
a nagy számú közönséghez.

Hisszük, hogy testvérnőnk az első feltá-
madásnál viszontlátjuk. *Danhauser István*

Isten akarata sokszor kifürkészhetetlen elő-
tűnk. Az ő akarata folytán Kovács Ferencné
testvérnőnk 6 éves fiát szerencsétlenség által
veszítette el. Pénteken, április hó 17-én egy
autó gázolta halálra. Temetése 26-án vasárnap
volt. A halottasháznál a gyászolókhöz alulírott
intézte a vigasztalásnak igéit. Testvérnőnk, aki
Budapest „B” gyülekezetünk tagja, velünk együtt
hiszi, hogy gyermekét Isten országában viszont-
láthatja. *Jenik Gyula*

„ADVENTHIRNÖK” H. N. Adventisták Magyarországi
Uniójának közlönye.

Felelős szerkesztő: Streisinger Béla

Felelős kiadó: Zarka Dénes

Egyesszám ára 24 fillér.

Vallásos Irtatok Nemzetközi Kiadóhivatala nyomdája Budapest,
I., Németvölgyi út 12.